

16. Zrýchlený spôsob konania o nariadenie neodkladného opatrenia neumožňuje súdu vykonať plnohodnotné dokazovanie. Z tohto dôvodu navrhovateľa zaťažuje iba povinnosť osvedčiť existenciu skutočností rozhodujúcich pre jeho nariadenie. Z časového hľadiska je nariadenie neodkladného opatrenia prípustné pred začatím konania vo veci samej, v jeho priebehu i po skončení konania.

17. Ak sa dostanú do konfliktu právo na ochranu osobnosti (či dobrej povesti) na jednej strane a právo na slobodu prejavu na strane druhej, nakoľko ide o práva rovnocenné, súd musí zohľadňujúc všetky osobitosti konkrétneho prípadu navzájom vyvažovať tieto práva. Konflikty vo vnútri systému základných práv a slobôd treba riešiť prostredníctvom ich spravodlivej rovnováhy (napríklad nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 22/06, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07). K tomu možno dodať, že všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 7/96). Pri posudzovaní vzájomne kolidujúcich práv na ochranu osobnosti (dobrej povesti) a na slobodu prejavu, je potrebné skúmať nielen to, či prednesené výroky zasahujú do osobnostných práv subjektu, ktorého sa týkajú, ale aj to, či je daný zásah neoprávnený; inak povedané, či nevybočuje z medzí, v ktorých je daný prejav pod ochranou práva na slobodu prejavu. Súd dodáva, že v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia, vzhľadom na skutočnosť, že súd musí vychádzať (pokiaľ rozhoduje v prvej inštancii) iba z tvrdení navrhovateľa neodkladného opatrenia a nemá priestor na vykonanie plnohodnotného dokazovania, je výrazne ťažšie dosiahnuteľné dôsledné vyváženie kolidujúcich práv a posúdenie otázky neoprávnenosti zásahu do práva na ochranu osobnosti.

18. Nemožno opomenúť, že neodkladné opatrenie, ktorého sa žalobcovia domáhajú, by v prípade jeho nariadenia znamenalo zásah štátnej moci do práva na slobodu prejavu žalovaného. Takýto zásah je za zachovania podmienok uvedených v článku 10 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd možný, avšak Európsky súd pre ľudské práva konštantne judikuje, že dôvody pre obmedzenie slobody prejavu musia byť interpretované úzko, pričom potreba obmedziť slobodu prejavu musí byť v každom jednotlivom prípade presvedčivým spôsobom preukázaná (rozhodnutie ESLP vo veci Jersild v. Dánsko z 23. septembra 1994). K obmedzeniu slobody prejavu možno pristúpiť, len ak má takýto zásah oporu v zákone (zákonný základ), ak smeruje k uskutočneniu legitímneho cieľa spočívajúceho v niektorom z dôvodov ospravedlňujúcich obmedzenie slobody prejavu v zmysle článku 10 ods. 2 Dohovoru, ak je primeraný takémuto cieľu a ak ide o zásah v demokratickej spoločnosti nevyhnutný (rozhodnutie ESLP vo veci Prager a Oberschlick v. Rakúsko z 26. apríla 1995, rozhodnutie ESLP vo veci Feldek v. Slovensko z 12. júla 2001). V prípade autoritatívnych zásahov štátnej moci obmedzujúcich výkon práva na slobodu prejavu je potrebné postupovať zvlášť zdržanlivo, ak by tento zásah bol výsledkom